

τὴν λίμνην τῶν Γενιτῶν κατὰ πολυαριθμῶν ὁρῶν Βουλγάρων προσεβλήθη τελευταῖον ὑπὸ ἐλωδῶν πυρετῶν καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὰ μέρη τῆς Νιαούσης πρὸς τελεσφοροτέραν ὑπεράσπισιν τῶν Ἑλλήνων. Ἄλλ' αἱ βουλγαρικαὶ συμμορίαι τῆς περιφερείας ταύτης ἐπενόησαν διὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Σλατάν ἄτιμον καὶ βδελυρὸν μέσον πρὸς ἐξόντωσιν τοῦ νεαροῦ πλὴν μεγαλοκάρδου καὶ ἐπιφόβου ὄπλαρχηγοῦ. Τῷ διεμήνυσαν διὰ τοῦ ἑλληνοσ χωρικοῦ Μπόσου ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ ἔλθουν εἰς συνεννόησιν δῆθεν πρὸς κατάπαυσιν τοῦ αἱματηροῦ ἐκατέρωθεν ἀγῶνος. Ὁ Ἄγρας ἔστρεψε μὴ ὑποπτευθεὶς τὸν δόλον. Ἐξῆλθε μόνος τοῦ κρησφυγέτου του καὶ μετέβη εἰς συνάντησιν τῶν βουλγαρικῶν θηρίων. Ἐκεῖ μόλις φθάσαντα, τὸν συνέλαβον περὶ τοὺς 30 βλαχοβούλγαροι, τὸν προσέδεσαν ἐπὶ δένδρου καὶ ἀφοῦ ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας τὸν ἐβασάνισαν διὰ τῶν πλέον φρικτῶν καὶ ἀπανθρώπων μαρτυριῶν, ἐκρέμασαν εἰς δημόσιον μέρος τὸ πτώμα του, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἔλειπαν νὰ καταφέρουν λυσσαλέοι ὑπὲρ τὰ 120 κτυπήματα διὰ μαχαίρας!

Ἡ ἱστορία ἄς ἀναγράψῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἀθανάτου παλληκαριοῦ, τοῦ μεγαλοψύχου ἐθνομάρτυρος Ἄγρας, εἰς τὸ Πάνθεον τῆς Ἀθανασίας παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Διάκου καὶ τοῦ Φερραίου.

Εἰς τὸν Τελὸν Ἄγραν

[Ἄποθησαυρίζομεν ἐδῶ, παρὰ τὴν γλυκεῖαν καὶ παρθενικὴν μορφήν τοῦ ἀθανάτου ἥρωος, τὸ κάτωθι ποίημα τοῦ ἐγκρίτου φίλου καὶ συνεργάτου κ. Θρ. Ζωϊοπούλου ὡς τὸν ὑψηλότερον ἐπιμνημόσυνον ἔμνον, ὃν ἠδύνατο νὰ ψάλλῃ ἡ Ἑλληνὶς Μοῦσα εἰς τὸν ὀνειρώδους μεγαλοψυχίας στρατιωτὴν τῆς ἐθνικῆς ἰδέας, ἀντάξιον τοῦ μαρτυρικοῦ ὄσον καὶ θριαμβευτικοῦ σφαγιασμοῦ του.]

Κι' ἄς ἔρθουν τώρα ἀπλόνοντας πλατεῖα τὰ ὠραῖα φτερά τους
Ἡ Μοῦσες, ποῦ σοῦ ἐπλάνεψαν τὰ τόσα ἰδανικά,
Στὸν τάφον ποῦ θὰ σὲ δεχθῇ, νὰ κρούουν βαρεῖα τῆς Ἄρες,
Μέσ' ἔς τὰ βουνὰ περίγυρα τὰ Μακεδονικά!...

Ὠραῖο λεβέντικο κορμί, ποῦ ἐκίνησες μὰ ἴμέρα
Τῶν σκλάβων τῶν ἀλύτρωτων πατέρας ἀδελφός,
Καὶ τῆ ῥομφαία ἀνεμίζοντας ἔς τὸ σιδερένιο χέρι
Περνοῦσες γύρω ἀπλόνοντας τὸ φῶς, τὸ πλούσιο φῶς!

Στὴ λίμνη ποῦ ἐκαθρέφτισες τὴν Ἀπολλώνεια ὄψι
Κι' ἐγυγαντώθη ὁ ἴσκιος σου ἐπάνω ἔς τὰ νερά,
Καὶ τὰς ἠχούς ἐξύπνισες σὲ μὴ ὀρμὴ ἐκδικήτρα
Ποῦ ἀφρίζει ὡς ἄγρια θάλασσα κι' ὡς σίφουνας περνᾷ!...

Στῆς Ἐκκλησιᾶς ποῦ ἐρρήμαξε τοῦ Βούλγαρου τὸ χέρι,
 Μὲ τὰ χλωμὰ εἰκονίσματα μισοκαυμένα ἐκεῖ,
 Ποῦ ὅταν ἐμπῆγες, τὰ σβυστὰ κανδήλια τῆς ν' ἀνάφης,
 Ἄπο μιὰ φρίκη ἐτρίξαμε ἱερὴ καὶ μυστικὴ!...

Μέσ' ἔς τῆς καλύβης ποῦ ἔφερες τ' ἀδελφικά σου λόγια
 Ποῦ οἱ σκύλοι τῆς ἐσφράγισαν μὲ μαύρη ἀπελπισιά,
 Στῆς μάννες ποῦ εἶδαν τὰ παιδιὰ νεκρὰ καὶ σπαραγμένα,
 Καὶ ἔς τ' ἀρφανά ποῦ ἐσκόρπισες παρηγοριᾶς δροσιά!...

Στὰ πάντα ἀπλώθηκε ἡ χαρὰ τοῦ ἀπέραντου φωτός σου,
 Κ' ἐνῶ περνοῦσες, ἀνθίζαν τὰ ῥόδα αἱματηρά.
 Μέσ' ἀπ' τὸν τάφο σὲ ἐννοιωσεν ὁ Πρῶτος καὶ μιὰ λάμψη
 Τὰ κόκκαλά σου ἀνάδωσαν ποῦ ἐτρίξανε ἠχηρά!...

Χεῖλη, ποῦ ἔφεραν μακρὰ τόσες γλυκὲς ἐλπίδες,
 Μάτια ἰλαρὰ κι' ὀλάνοιχτα σὲ ὀράματα βαθειά,
 Καὶ σὺ καρδιὰ ὀλοζώντανη μὲ τοὺς παλμοὺς τοῦ ἀνδρείου
 Ποῦ ὠρμήσαν καὶ σὲ σχίσανε τὰ λαιμαργα σπαθιά.

Χαῖρε! Τὴν ὥρα ποῦ θαμπὸ τ' ἀστέρι πάει νὰ σβύσῃ
 Κι' ὁ Ἥλιος βάφει αἱμάτινο τὸν ἄπειρο Οὐρανό,
 Κάποιες ψυχὲς θὰ πάρουνε τὸ δρόμο ὡς Μυροφόρες
 Ποῦ φέρουν πρὸς τὸ χῶμα σου κι' ἄς εἶνε μακρυνό.

Κ' ἐνῶ ἡ μαγεύτρα ἡ Ἄνοιξη τάνθια θ' ἀπλώνη ἐπάνω,
 Κ' ἡ Ὁμορφιὰ θὰ σήπεται στὴν καταλύτρα γῆς,
 Στοῦ τραγουδιοῦ τοῦ κλέφτικου τοὺς κύκλους θὰ περάσῃς
 Καὶ στὸν πλατὺ Παράδεισο θὰ φθάσῃς καὶ θὰ βγῆς!...

Κ' ἐκεῖ θὰ μείνῃς! Τοῦ Ἀναπλιῶν ἑπερήφανα τὰ κάστρα
 Τὸ «χαῖρε» θὰ σοῦ στέλνουνε μὲ τὰ ἑλαφρὰ πουλιὰ
 Ποῦ θάρχωνται στῆς πράσινες δαφνούλες νὰ καθήσουν,
 Τὰ παιδικὰ σου ὄνειρα ν' ἀρμόσουν τὰ παληά!...

Καὶ μόνο ἡ Λίμνη ἢ μάγισσα βουβὴ θὰ μείνῃ ὡς πρῶτα
 Μὲ τῆς ἰτηῆς νὰ γέρονε τὸς κλώνους θλιβερά,
 Καὶ θὰ προσμένη μάταια νάρθηξ νὰ καθρεφτίσῃς
 Τὴν Ἀπολλώνειαν ὄψιν σου μέσ' ἔς τὰ πλατεῖα νερά!...

Ναύπλιον

ΘΡΑΣ. Ζωϊοπουλος

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ
 ΕΝ ΤΩ ΕΞΩ ΕΛΛΗΝΙΣΜΩ,

[Ἡ Σμύρνη, ἔνθα ἀμάρξει δρῶν καὶ δημιουργοῦν τὸ νεώτερον ἑλληνικὸν πνεῦμα, ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ πολλοὺς εὐέλπιδας καὶ εὐπροσώπους ἐργάτας εἰς τὴν ποίησιν, τὴν λογογραφίαν, τὴν δημοσιογραφίαν καὶ τὴν ἐν γένει καλλιτεχνικὴν κίνησιν. Τὸ Ἡμερολόγιον καθήκον ἔχει νὰ παρουσιάσῃ εἰς τοὺς ἀναγνώστας αὐτοῦ τοὺς εὐγενεῖς τούτους σημαιοφόρους τοῦ πνεύματος. Μεταξὺ αὐτῶν δικαίως συγκαταλέγεται καὶ ὁ νεαρὸς ποιητὴς κ. Στυλ. Γ. Σπεράντσας. Τὸ ὄνομά του εἶνε γνωστὸν καὶ συμπαθὲς οὐ μόνον ἐν τῷ ὄραίῳ κέντρῳ τῆς Ἰωνίας ἀλλὰ καὶ παρ' ἡμῖν. Ἐδημοσίευσεν πολλάκις κομψοὺς καὶ περιπαθεῖς στίχους καὶ εἰς τὰ περιοδικὰ τῶν Ἀθηνῶν. Μαθητὴς ὢν τοῦ Γυμνασίου συνέθεσε ἐνθουσιώδη ὕμνον τοῦ Πανιωνίου Συλλόγου βραβευθέντα πανηγυρικῶς, κατὰ τὸν ἐπὶ τούτῳ προκηρῦχθέντα διαγωνισμόν, ὑπὸ τῆς Ἑλληνοδίκου Ἐπιτροπῆς. Ἐξέδωκε τρεῖς συλλογὰς λυρικῶν ποιήσεων εὐμενέστατα κριθείσας. Διατελεῖ συνεργάτης τῆς ἐγκρίτου ἐν Σμύρνῃ «Ἀρμονίας» καὶ σπουδάζει τὴν ἰατρικὴν ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ, χρησιμοποιοῦν τὰς ὥρας τῆς σχολῆς καὶ εἰς τὰς προσηφιεῖς αὐτῷ φιλολογικὰς μελέτας.]

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΟΚΤΑΣΤΙΧΑ

ΣΕ λίγο ὅταν γυρίσωμε ξανά ὅσιν ἐξοχῇ
 μὲ πικραμμένη τὴν ψυχῇ, ποῦ λαχταράει καὶ τρέμει,
 ὅαν θ' ἀποσιόσῃ ὅτι κλαδιὰ νὰ θρηνηται ἢ βροχῇ
 καὶ φύλλα θὰ σαπίζονε καὶ θὰ βογγοῦν οἱ ἀνεμοί
 Ὅταν ὅτὸ δάσος θὰ φανῇ τοῦ ἡλίου ἢ χαρμονῇ,
 γιὰ μιὰ σιγμοῦλα ν' ἀπλωθῇ ὅτι δένδρα τὰ μεγάλα,
 ὅτι δνὸ σου μάτια θ' ἀρηθῆς νὰ σκύψω — ἐρατεινῇ —
 νὰ πῶ μ' ἓνα χαμόγελο τὴ διαμαντένια στάλα;